॥ वज्रपुरुष ॥

वज्र विजेचें वक्षावर झेलुन घेणाऱ्या
सह्याद्रीच्या उंच कड्यानें दिधली छाती
आणि घडविलें पोलादानें मनगट त्याचें
अन्यायाच्या विटा विटा उस्कटण्यासाठीं

नाठाळाच्या माथ्यावरतीं हाणूं काठी
वदणाऱ्या देहुच्या तुक्यानें दिधली वाणी
शब्दाशब्दामधून त्याच्या उसळत होतें
तलवारीचें शिवबाच्या लखलखतें पाणी

या मातीचें पुण्य असें कीं हिच्या मुलांनीं
अन्यायाच्या पुढें झुकविला कधीं न माथा
भावभाबडी मराठमोळी अभंग श्रद्धा
इंद्रायणिच्या पाण्यावरतीं तरला गाथा

या मातीवर उभा राहतां वज्रपुरुष तो
अंधाराच्या साम्राज्याची पिचली छाती
आवाहन करण्यास उचलतां हात तयानें
दलित तृणांतुन उठलीं वर खड्गांचीं पातीं

राखेचेही क्षणांत झाले लाल निखारे
शून्यांतुन अन् क्रुद्ध करांचे जंगल उठलें
आणि फाटक्या सदऱ्यांमागिल क्षीण बर्गड्या
दधिचीच्या अस्थींचें त्यांतुन वज्र प्रगटलें

अजून घुमते या भूमीवर त्याची वाणी
दगडालाही फुटतो अन् सूर्याचा अंकुर
आणि घडो अन्याय कुठेंही पृथ्वीवरतीं
इथल्या जनहृदयांतिल होतो जागृत शंकर

वज्र विजेचें वक्षावर झेलुन घेणाऱ्या

सह्याद्रीच्या उंच कड्यानें दिधली छाती
आणि घडविलें पोलादानें मनगट त्याचें
अन्यायाच्या विटा विटा उस्कटण्यासाठीं

मंगेश पाडगांवकर

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com
Last updated October 4, 1999